

gētes a mortuis, in carne incorruptibili per eius grām
ascēdere ualeamus, sicut dicit idem apostolus. Si enim
inquit cōplantati facti sumus similitudini mortis eius,
simil & resurrectionis erimus.

DE PENTECOSTE. Ca. XLI.

Nitium sane & causa festiuitatis Pentecostes. i.

i quinquagesimē paulo altius repetenda est. Pē
tecostes enim dies hinc cepit exordiū, quando
dei uox in Syna mōte desuper intonans, audita est, &
lex data est Moysi. In nouo autem testamento penteco
stes cepit, quando aduentum sancti spiritus quē Chri
stus promisit exhibuit, quem ait non esse uenturum,
nisi ipse ascendisset in celum. Deniq; dum portam celi
Christus intraslet, decē diebus interpositis, intremuit
subito orantibus apostolis locus, & descendente spiri
tu sancto super eos cōflammati sunt, ita ut linguis omnīm
gentium dei magnalia loquerentur. Aduentus itaq;
spiritus sancti de celo super Apostolos, in uarietate lin
guarum diffusam, solemnitatem trāsmisit in posteros,
eag; de causa pētecosten celebratur, & dies ipse pīnde
in signis habetur. Concordat autem hec festiuitas euā
gelij cum festiuitate legis. Illic enim postea quā agnus
imolatus est, interpositis quinquaginta diebus, data est
lex Moysi scripta dīgito dei, hic postquam occisus est
Christus, qui tanq; ouis ad imolandum ductus est, ce
lebratur uerum pascha. & interpositis quinquaginta
diebus spiritus sanctus datur, qui est dīgitus dei, super
c. xx. discipulos Mosaice etatis nūero cōstitutos. Siquidē
& hec festiuitas aliud obtinet sacramentū. Cōstat enī ex
vii. septianis, sed dierū qdē septiane generat eandē pē
tecosten, in q̄ sit p̄cti remissio p̄ sp̄m̄sc̄m̄. Annorū uero
septiane quinquagesimū annū faciūt, q̄ ap̄d̄ Hebreos iu
bileus noiat, in q̄ siliq; t̄re fit remissio, et seruorū libertas,

et possessionum restitutio, quę precio fuerant cōpata, septem etenim septies multiplicati, quinquagenerium ex se generant numerum, assumpta monade quam ex futuri s̄eculi figura p̄e sumptam esse maiorum autho- ritas tradit, fit enī ipa et octaua semper et prima, immo ipsa est semper una, quę est omnis d̄ies, necesse est enī sabbatūm aīarū pp̄lī illuc occurrere, atq; ibi cōpleri, vbi datur pars his qui octo, sicut quidam differens Solomonis dicta sapiēter exposuit. Idcirco autem totius quinquagesime dies post domini resurrectionem resoluta abstinentia, in sola lēticia célébratur, pp̄ter figurā future resurrectionis, ubi iam nō labor sed requies erit lēticie, ideo his diebus nec genua in oratione flectuntur, quia sicut quidam sapientum ait, in flexo genuum poenitentie et luctus indicium est, unde etiā per oīa eandē in illis solennitatem quam dominico die custodimus, in qua maiores nostri nec ieunii agēdum, nec genua esse flectenda, ob reuerentiā dominicę īsurrectōis trā diderunt. His diebus sanctis alleluia propter gaudū resurrectionis assidue esse cantandum in ecclesia magistri sancti Ieronimi ecclesiae. Quia uero a Dominiā Septuagesime toto tempore ieunii usq; in pascha quo poenitentie & corporis nři mortificatiōi infare debēus, ab ista laude abstinentia est, licet nullo tempore in ecclesia laus dei desit, ita in diebus solēnitatis paschalis immo per totam quinquagesimam usq; in pentecostē, atq; in dominicis diebus quando lētarī nos conuenit, & ieuiuio relaxari, sine cessatione illā in cantu frequētare debemus. Ante pascha ergo tēpus ieunij p̄sentis vitę significationem tenet, quia propter peccata nostra poenis erumpnisc̄ quottidie affligimur, tempus uero quinquagesime paschalis, futuram resurrectionē corporum nostrorum, idest eternam in celis uitam, eo qđ caput nostrum eo tempore resurrexerit demonstrat.

DE DIE DOMINICO

Omninum diem apostoli i
nitate sanctorum, quia in es
amoris refutavit, quicq
placit ea terrenis operibus
alios, tam diuinis culti

ac ideo cœlestē canticū alleluia, quod Iohannes ap'l's
in celis sanctorum turbam multā canere in apocalipſi
commemorat, eo tempore frequentandum esse, quo
immortalitatem noſtram desideramus, ſaluatoris nři
glorificationem celebrantes. & hoc optandum, ut qui
in terra aliena positi, canticū domini cantare digne
non possumus, ad terrā uiuentium perueniamus, quā
ſine fine gaudentes, canticū nouum domino ſine ceſ
fatione in eternum decantemus. In sabbato autē ſc̄tō
Pentecostes, ſicut in sabbato sancto Paschē baptiſmū
celebraſ, lectionib⁹ ueteris testamenti ante recitat⁹,
& orationib⁹ atq; letaniis ante peractis, ſubſequente
ſancta missarum celebratione. Bene quoq; ſabbatum
ſanctum Pentecostes ſimili celebratione ſabbato ſc̄tō
Paschē uenerat⁹, quia ipſe unigenitus dei filius in fide
credentium. & in uirtute operum, nullā inter ſe et ſp̄m
ſanctum uoluit eſſe diſtantia, quia nulla eſt diuersitas
in natura, dicens ego rogapo patrem meum, & alium
paracletum dabit uobis, ut uobis ſit in eternum,
ſpiritu ueritatis, & iterum, Paracletus autem ſpiritus
ſanctus quem mittet pater meus in noīe meo, ille uos
docebit omnia. & ſuggeret uniuersa quęcūq; dixero
uobis, & iterū. Cum uenerit ille ſpiritus ueritatis, ille
diriget uos in omnem ueritatem, cū utiq; ueritas Chri
ſtus ſit. & ſpirituſ ſanctus ueritas, nomenq; paracleti
vtricq; ſit proprium, non diſſimile eſt festum, ubi ſemp
vnum eſt sacramentum.

DE DIE DOMINICO. Ca. XLII.
Omnīcum diem apostoli ideo religioſa ſolen
ditate fanixerunt, quia in eodē redēptor noster
a mortuis resurrexit, quiq; ideo dominicus ap
pellat, ut in eo a terrenis operibus uel mūdi illecebris
abſtinentes, tantum diuinis cultibus ſeruiamus, dātes